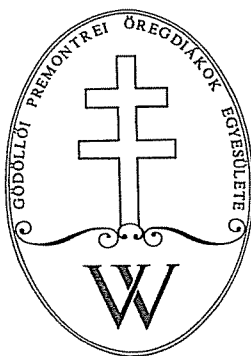




A GÖDÖLLŐI PREMONTREI ÖREGDIÁKOK EGYESÜLETÉNEK
KÖRLEVELE

2012.



I. félév



Főtitkári beszámoló.

„Ami bennem lélek, veletek megy. Ott lesz köztetek mindig.” Ez Ottó bácsi üzenete.

2012 jelentős esztendő, az emlékezés éve. 2002. március 6.-án, tíz évvel ezelőtt halt meg Ottó Atya, a Gödöllői Premontrei Perjelség újjászervezője, a Gödöllői Premontrei Gimnázium újraindítója. Gödöllőn minden rá emlékeztet és mi, premontrei diákok mindig szeretettel emlékezünk rá.

Egyesületi életünk megszokott medrében folyik, lassan már kialakultak hagyományaink és igyekszünk is őrizni azokat. Az őszi foci-kupa, az érettségizők tájékoztatása továbbtanulási lehetőségeikről és az idén is nagysikerű, immár hatodik Öregdiák-bál mind ezekről a hagyományokról és azok megőrzéséről szólnak. Sikeresen működik a Posztmi-Premi klub, két-háromhavonta sokan hallgatják az érdekes beszámolókat.

Ottó Atya halálának tizedik és iskolánk újraindulásának huszadik évfordulója alkalmából iskolánk méltóan szép ünnepséget rendezett. Számos meghívott között öregdiákjaink is jelen voltak, élvezték a szép műsort, és meghatottan hallgatták a megemlékezéseket. Mint minden ilyen rendezvényen, a város most is képviseltette magát, ez esetben március 1-én hivatalba lépett új alpolgármestere, Tóth Tibor, 2001-ben érettségizett öregdiákjaink személyében, akinek felelősségteljes hivatalához ezúton is szeretettel gratulálunk. Perjel Atyánk és az Igazgató úr meghatóan emlékezett Ottó bácsira, Ángyán Péter (2001) és Erdélyi Zsuzsa (2003) szép összeállításban ecsetelték élete főbb állomásait, Albert Márton tizedikes diákunk Ottó Atya egyik kedvenc Mécs László költeményét és Ángyán Péter a tőle megszokott talentummal Sármezey Árpí 1942-ben érettségizett és tavaly meghalt koszorús költőnk búcsúversét szavalta el. Ebből idézek:

„Ma nem vagy már, de mégis megmarad
Mit hordoztál, az égi gondolat.
Mit alkottál, áll és rólad beszél,
Gödöllő újra van és újra él.”

Elkövetkező időnk legfontosabb programja egyesületünk új vezetőségének megválasztása. Erre a június 9.-i Közgyűlésünkön kerül sor. A Jelölő Bizottság megalakult – Varga István (1952) elnök, ifj. Bárdy Péter (2004), Tóth Tibor (2001) tagok – és elvégezte munkáját, a jelöltek névsora és életük rövid ismertetése lapunkban olvasható. A választás, a jelöltek megszavazása a közgyűlésen kerül sorra, annak részletei ott hangzanak el.

Egyesületünk új vezetőségének jelentős szerepe lesz az egyesület további irányításában, célkitűzéseinek kialakításában, ezért itt is mindenkit arra kérek, tartsa fontosnak az ezen való részvételét, a közgyűlésen és így a Szent Norbert napi ünnepségen minél nagyobb számban vegyünk részt.

Nagy szeretettel köszöntjük egyesületünk örök-ifjú és korban mégis legidősebb tagját, Kovács Bélát, tanárunkat és diáktársunkat, aki most áprilisban tölti be 95. évét. A Jóisten éltesse sokáig.

Végezetül gondoljunk kegyelettel azokra a tanárainkra, akik születésének vagy halálának kerek évfordulója van:

130 éve született Kovács Kandid; **125 éve** Kolumbán Virgil; **120 éve** Rafain Barna, Szombach Godehárd, Keserű Szilárd, Vidákovics Aladár; **115 éve** Balyi Károly, Suta Evermód, aki 30 éve halt meg; **110 éve** Bárczy Valér, Borbély Ludolf, Mikolaicsik Sándor; **105 éve** Paulay Imre, Szentjóni Szaniszló, Gábrriel Asztrik; **95 éve** Fényi Ottó. **70 éve halt meg** Bodnár Remig; **60 éve** Champier István (a Premontrei Gimnázium megszűntetése előtti utolsó igazgatója), Faith Ágoston, Magyar Gábor; **50 éve** Ágoston Godfrid; **35 éve** Makay Norbert; **30 éve** Sallai Jákó, Holba Kasszián; **25 éve** Stafancsik Konrád (a Francia Gimnázium utolsó igazgatója); **20 éve** Kumorovitz Bernát, Tauszik H. Alajos, Vasas Gusztáv; **15 éve** Lengyel Menyhért; **10 éve** Fényi Ottó; **5 éve** Rubin Ferenc. Ők is és meghalt diáktársaink is nyugodjanak békében.

Várady-Brenner András

A GÖDÖLLŐI PREMONTREI ÖREGDIÁK EGYESÜLET HÍREI

A tagsági névsor 44. sz. kiegészítése és változások

2011. október 15-étől 2012. március 15-ig (**lapzártáig**).

• **Elhunytak:** Schindler Ervin (1932. évfolyam, megh. 2007.12.07, Bp), Tschögl Miklós (1936. évfolyam, megh. 2011.11.14, Pasadena), Haffner András (1938. évfolyam, megh. 2009, Bp), Salgó Iván (1939. évfolyam, megh. 2006.03.20, New York), Huszár Ottó (1940. évf, megh. 2012.01.10, Bp), Czettler Antal (1944. évfolyam, megh. 2012.01.21, Tápióság), Naszodi József (1944. évfolyam, megh. 2011.12.09, Kerepes), Daubner Kornél (1947. évfolyam, megh. 2011.12.27, Bp), Ramsey András (1947. évfolyam, megh. 2011.11, Gödöllő, nem volt tag), Földvári Miklós (1949. évf, megh. 2010, USA), Rétfalvi Győző (tanár, megh. 2011.11, Zsámbék), Nagysolymosi István (nagyváradi öregdiák, megh. 2011.12.01, Kecskemét). Fehér Gyula (rozsnyói öregdiák, megh. 2012, Rozsnyó).

• **Házasság:** Gémesi Csanád (2005a) és Pásztori Eszter 2011. augusztus 27-én, Dóczi István (2002a) és Lencsés Nóra 2010-ben, Dombóvári Gábor (2002a) és Illés Anna 2010-ben, Kuthi Balázs (2002b) és Vitek Tímea 2011-ben, Mogyorósi Rita (2002b) és Milassin András 2010-ben, Szabó Péter (2002b) és Horvai Melinda 2012-ben, Szörényi Zoltán (2002b) és Tóth Katalin 2010-ben, Vancsó Éva (2002b) és Szitó Alajos 2011-ben, Zalabai Tamás (2002b) és Szolnok Dóra 2009-ben.

• **Gyermekáldás:** Boda Álmos 2010-ben. Dóczi Tamás 2008-ban, Dóczi Richárd 2010-ben. Illésy Ábel 2008-ban, Illésy Laura 2011-ben.

• **Változások bejelentése:** A nyilvántartás és a postázás érdekében kérjük a címváltozás közlését. A diáktárs elhunytáról kérünk értesítést a hozzátartozóktól, hogy közzétehessek.

• **Tagdíj és befizetések:** A 2012. évi tagdíj 1500 Ft, a még nem dolgozó tagoké 1000 Ft. Néhány tagtársunk – bizonyára elfelejtve – 1-2 éve nem fizetett tagdíjat. Az Egyesület Választmánya a nem fizetőknek türelmi időt adott, de – az Alapszabály értelmében – a nem fizető önmagát zárja ki a tagságból. A hátralékot is kérjük az egyesületi csekken (ne alapítványi csekken) befizetni! Belföldi befizetés az Egyesület részére a Gödöllői OTP-nél kezelt **11742049-20260804** számlaszámra bármelyik OTP pénztárnál. E befizetés előnyösebb, mint a postahivatalokon keresztül. Belföldiek számára csekket mellékelünk. Külföldön élő tagtársaink lehetőleg személyesen vagy osztálytárs útján fizessenek. Ha nincs más mód, a Gödöllői OTP-hez utalhatnak, de ez költséges. Ennek adatai: IBAN szám: HU98 1174 2049 2026 0804 0000 0000 (erre lehet hivatkozni); a swift kód: OTPVHUHB; a bank címe: OTP Bank Gödöllő, 2100 Gödöllő, Szabadság tér 12-13.

• **Bármilyen csekket** (egyesületi, alapítványi célokra) küldünk az ezeket igénylőnek. Az Alapítvány a befizetésekről igazolást küld. Az Alapítvány adószáma: **18672239-1-13**.

• **Kérés:** Az Egyesület eddigi pénzkeretei megfogyatkoztak. Szeretnénk éves terveinket megvalósítani: a körlevelek kiadását, szétküldését, rászorulóknak segélyezését, diákok jutalmazását. Mindehhez kérjük a tagdíjon felüli további segítségeket is – köszönettel!

• **Tagtoborzás:** Aki tud olyan diáktársunkról, aki nem tagja az Egyesületnek, értesítse öregdiákközösségünkről. Címüket küldjék el az Egyesület vezetőségének.

• **Programok:** június 9-én tartjuk a Szent Norbert ünnepet és a vezetőségválasztó közgyűlést. A részletes meghívó és program a körlevél másik részén olvasható.

• **Jubiláló évfolyamok:** az 1932-ben, 1937-ben, 1942-ben, 1947-ben, 1952-ben, 2002-ben és 2007-ben érettségizett öregdiákok!

• **Könyvvásárlási lehetőség:** A 4. Emlékkönyv, az 1. Emlékkönyv javított kiadása; a Mécs László és a Szondy Klári könyv, a 2. és a 3. Emlékkönyv (utóbbi kétkötetes) kiadványonként 1000 Ft-ért megvásárolhatók Gödöllőn. Elküldésüket is lehet kérni az Egyesület gödöllői címén.

Címünk: Gödöllői Premontrei Öregdiákok Egyesülete 2100 Gödöllő, Fácán sor 3. Tel: 28/430-879

Ügyintézés Gödöllőn: az Egyesület címén (e-mail: oregdiak.egyesulet@gmail.com)

Budapesten: Mayer László 1085 Bp, Mária u. 56. (e-mail: malamayer@freemail.hu) Tel: 337-2550

dr. Polcz Iván 1126 Budapest, Fodor u.25. (e-mail: ipolcz@t-online.hu) Tel: 395-4703

Várady-Brenner András 1221 Budapest, Bimbó u. 7. Tel: 226-4852

(e-mail: varadybrenner@t-online.hu)

Honlapunk címe: <http://oregdiak.premontrei.hu>

Vezetőségi tagságra javasoltak

ELNÖKSÉG



Csáki Tamás

A 2003/B osztályban érettségizett, majd agrármérnökként végzett a Szent István Egyetemen. Jelenleg doktori tanulmányait folytatja.

Farkas Kristóf Vince

A 2005/B osztályban érettségizett, majd történészként végzett az ELTE-n és környezetgazdálkodási agrármérnökként a Szent István Egyetemen. Jelenleg kulturális menedzser Jászfényszaru Város Önkormányzatánál.



Holczinger András

A 2008/A osztályban érettségizett. Jelenleg fizikaszakos hallgató a Műegyetemen.

Horvai Gergely

A 2000/A osztályban érettségizett, majd műszaki menedzserként végzett a Műegyetemen. Jelenleg adatbányászattal foglalkozik egy telekommunikációs cégnél.



Pál László Bendegúz

A 2007/A osztályban érettségizett, jelenleg kommunikáció- és médiatudomány-szakos hallgató a Pázmány Péter Katolikus Egyetem esztergomi karán.

Sándor István Zoltán

A 2000/B osztályban érettségizett, majd jogászként végzett a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen. Jelenleg bírósági fogalmazó.



Szarka Sára

A 2010/B osztályban érettségizett, jelenleg környezetgazdálkodási agrármérnök szakon tanul a Szent István Egyetemen.

Eördög László O. Praem, Mayer László (1945-ös évfolyam), Polcz Iván (1950-es évfolyam), Várady-Brenner András (1950-es évfolyam).

ELLENŐRZŐ BIZOTTSÁG



Dombóvári Gábor

A 2002/B osztályban érettségizett, majd közgazdász és gazdaságinformatikus szakokon végzett a Budapesti Corvinus Egyetemen. Jelenleg pénzügyi és informatikai belső ellenőrként dolgozik egy biztosító cégnél.

Dörnyei Márton

A 2001/B osztályban érettségizett, majd műszaki informatika szakon végzett a Műegyetemen. Jelenleg informatikusként dolgozik.



Csongorádi Anita

A 2000/B osztályban érettségizett, majd jogászként végzett a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen. Jelenleg közjegyző-helyettesként dolgozik.

Megemlékezés Fényi Ottó halálának 10. és az iskola indításának 20. évfordulóján

(Ullmann Péter perjel személyes hangú visszaemlékezése)

10 évvel ezelőtt, egy derűs márciusi délelőtt sorfalat alkottak a premis diákok a Fácán-sori templomtól a Fácánosi premontrei sírkertig. Akik a sorfalat alkották, már évek óta elhagyták iskolánkat. A tanáraitok közt vannak, akik még diákként ott álltak megrendülve az út szélén. A menetben püspökök, külföldi premontrei apátok, politikusok és sok-sok idős volt premontrei diák ballagott a temető felé. Ti már személyesen nem találkozhattatok avval, akit temettünk. Szeretnénk, ha tudnátok ki is volt ő, akit még holtában is így megtiszteltek. Ezért most a száraz életrajzi adatokon túl a személyes emlékeimet szeretném megosztani veletek.

Kezdjük azzal, hogy Ottó atya, ha tehette volna, megszökött volna a fényes temetés elől. Amikor a magas állami kitüntetést kapta, valamilyen ürüggyel nem ment el a parlamentbe. Aztán később hatszemközt vehette át a kitüntetést Mádl Ferentől. Amikor pedig 1999-ben papszentelése 60. évfordulóján sok barátja, tisztelője szeretne volna megünnepelni a gyémántmiséjét, megszökött az ünneplés elől. 82 évesen rávett, hogy kettesben menjünk el a Szentföldre, hogy ott a Dormitio-templom magyar oltáránál csendben adjon hálát a 60 papi év kegyelméért. Tartott a repülőúttól, de inkább vállalta a szorongást, mint az ünneplést.

Hát ilyen volt Ottó atya. De nehogy azt higgyétek, hogy egy visszahúzódó, csendes ember volt! Ellenkezőleg: kemény, szívósan küzdő típus, ha kellett hangos volt, leginkább, amikor nem saját magáról, hanem az általa képviselt ügyekről volt szó. Szívvel-lélekkel premontrei volt, Szt. Norbert hűséges fia, a hiteles magyar premontrei hagyományok elkötelezett folytatója.

Az én generációm a hatvanas évek elején találkozott vele. Akkor már egy évtizede kolostor nélküli szerzetesként élt, mint sok ezer magyar szerzetes. Megtalálta a helyét a világban, mert rugalmas volt. Megtalálta az egyensúlyt a mindennapi fizikai, később szellemi munka és a szerzetespapi kötelességek között. Úgy tudom, tudatosan készült erre az életformára. Még egyházi státusban volt, amikor engedélyt kapott előjárójától, hogy elvégezzen egy lakatos átképző tanfolyamot. Szerzetestanárként is kilógott a sorból. A premontrei atyákról az a hír járta, hogy előkelő kanonok urak. Nos, Liptay professzor, a váci püspök egykori titkára mesélte nekem, hogy egyszer hivatalból járt a gödöllői gimnáziumban, és megrökönyödve látta, hogy egy fiatal szöke premontrei tanár együtt vágja a fát diákjaival. Rögtön jó barátok lettek, és a munkasévekben is kölcsönösen segítettek egymást. (Nem egészen tartozik ide, hogy 1967-ben én lettem Liptay professzor utóda egy kiváló állásban, mint a Soproni Pamutipar raktári segédmunkása, mert Ottónak sikerült beszervezni Liptay Gyuri bácsit az Országos Levéltárba latin nyelvű adatokat másolni.) Kicsit előre szaladtam.

A rendi közös élet állami betiltása után Ottó gondosan számon tartotta idősebb rendtársai gondjait, mondhatjuk, szolgálta őket. Törődött megélhetési-, lakás-, állás-gondjaikkal. Az elhunytak temetését és hagyatéki ügyeiket intézte. Ebből a szolgálatból fakadt, hogy az idősebbek hallgatólagosan őt tekintették vezetőjüknek. Így teljesült életében rendi szabályzatunk figyelmeztetése: „*Aki előjárótok, ne azért tartsa magát szerencsésnek, mert hatalommal kormányoz, hanem azért, mert szeretettel szolgál.*” – Ilyen premontrei atyával találkoztam 21 évesen, amikor a teológiától, és mindennemű egyházi tevékenységtől eltiltva, helyemet kerestem az Egyházban. Nem tagadom, imponált Ottó egyénisége, közvetlensége és az, hogy egyenlő félként kezelt, pedig 23 évvel öregebb volt nálam. Hamarosan jó barátok lettünk. – Erre az időre esik Ottó atya életének talán legnagyobb kudarca. Munkaközösséget szervezett híres építészekkel, Pogány Frigyessel, Pelikán professzorral az Árpád-kori premontrei templom helyreállítására Zsámbékon. A tervezés, az engedélyezés már célegyenesben volt, a finanszírozás is körvonalazódott, az érdekelt püspököket is megnyerte az ügynek, de az Állami „Egyházüldözési” Hivatal leállította a megvalósítást. Ottó nem tört össze. Elhatározta, hogy „élő kövekből építi újjá” a zsámbéki prépostsági templomot. Az élő kövek mi voltunk, akik 1960 után titokban csatlakoztunk a premontrei rendhez, és a Romtemplomra tettünk fogadalmat, a rom kanonokjai lettünk. Ehhez tudni kell, hogy akkortájt Gödöllő egyházjogilag már nem létezett, hiszen 1939-ben visszatért Jászóvárhoz. Továbbá tudni kell azt is, hogy a premontreiek mindig egy meghatározott templomra teszik a szerzetesi fogadalmat, és annak a templomnak a kanonokjai. Ottó atya engedélyt kapott utolsó apátunktól, a Partiumban éjjeliőrként dolgozó Gerinczy Páltól, hogy megalapítsa a zsámbéki közösséget. Így lett a kudarcból siker! –

Nem szabad elhallgatnom, hogy Ottó nagyon félt mindenféle kudarctól, ezért mindig előre készített egy B-változatot arra az esetre, ha nem sikerülne a terve. Nagy taktikus volt, egy pillanatig sem ült babérjain, szüntelen újabb tervek foglalkoztatták. Bizony sokszor nehéz volt vele lépést tartani. – Még valamitől szorongott Ottó atya: nem akart az ún. B.M. szervekkel találkozni, még kevésbé szeretett volna börtönbe kerülni. Pedig minden esélye megvolt rá. Más papok szerzetesek sokkal kisebb „bűnért” is lehúztak néhány évet. Egyetemistáknak házáknál bibliakört tartott, rendtársait összetartotta, új tagokkal gyarapította a rendet, kivette tőlünk a fogadalmakat, megszervezte a külföldi titkos papszentelést! Lakást szerzett, alakított, ahol hetente találkoztunk, bemutattuk a szentmisét és zsolozsmáztunk. Néha azt gondolom, hogy az akkori nehéz körülmények között intenzívebb volt a közösségi életünk, mint most. És ezt neki köszönhetjük. Mindezt félve-aggódva, óvatosan tette, de vállalta. Pedig a leveleit felbontották, szobájának falába poloskát, lehallgató készüléket helyeztek. Tudta, észlelte, és úgy tett, mintha nem venné észre. Inkább nem kért kiutazási engedélyt, csak hogy ne kelljen a rendőrségre mennie, nehogy megpróbálják beszervezni. Nekünk magunknak is volt hasonló dolgokban részünk, de ő mindig arra biztatott, hogy mindezt nyugalommal, belső békével, lelki egyensúllyal lehet túlélni.

A sajátos premontrei apostoli szemléletre is ő tanított minket. *Magis esse, quam videri!* - volt a jelszava, azaz: *inkább létezni, mint látszani*. Ez a gyakorlatban azt jelentette, hogy nem engedte, hogy látványos csoport-pasztorációt végezzünk! Ugyanakkor, ha valakit a környezetünkből, a baráti körből vagy a munkahelyünkön hozzánk rendelt a Jóisten, azt elfogadta, és megengedte, sőt megbízott, hogy törődjünk vele, mert szerinte „az a feladatunk, hogy másokat éltsünk”. – Emlékeim szerint úgy éltük Ottóval a szerzetesi életet 3 évtizeden át, hogy nem gondoltunk rá, hogy egyszer majd megváltoznak a körülmények. Berendezkedtünk a „szétszórtságban élő premontrei szerzetesek közösségi életére”. Ottó néhány oldalban kidolgozta ennek a szerzetesi életformának a szabályzatát a korábbi évek tanulságai alapján. A szabályzat hivatalos címe: *VADE MECUM – filiis S. Norberti in dispersione viventibus*. Ottó óvatosságból a premontrei szót is kihagyta a címből. 1988-ban először vehettünk részt Steinfeldben a Premontrei Rend Generális Káptalanján, és itt ismertetem Ottó Vademecum-át. A 4 gépelt oldal bestseller-ré vált.



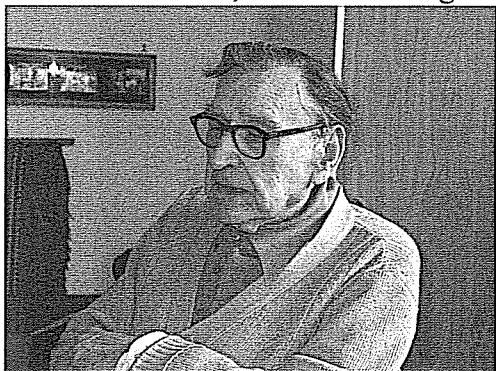
Személyesnek szánt megemlékezésemet valahol a 90-es évek elején kell lezárnom, mert innen indul a feltárható nyilvános rendi élet. Már évek óta érezhető volt, hogy Ottót a szíve húzza vissza Gödöllőre. Sorra építkezett: kis ház, nagyobb ház, amit *hospitium*-nak szánt idősebb rendtársai számára, templom és iskola. Eleinte elválasztva élt fejében a két rendi irányvonal: a tanítás és a lelkipásztorkodás. Ez helyileg is elkülönült benne a két örökké szeretett helysége: Gödöllő és Zsámbék. Élete utolsó nehéz éveiben Ottós elszántsággal, panasz nélkül viselte a fizikai és lelki nehézségeket. És mindeközben örömmel láthatta, hogy műve nélküle is él, fejlődik. Elfogadta, hogy a kétféle premontrei aktivitás valójában egy, és nincs feszültség az iskola és a templom között. Mindkét helyen éltetni szeretnék a hozzánk rendelt fiatalokat és felnőtteket. Arra törekszünk, hogy segítségünkkel váljanak először emberré, és a becsületes emberségre meg a szolid tudásra alapozva, legyenek jó keresztények. Ezt tőle tanultuk, így lehetünk Ottó atya életcéljainak, lelki kincseinek örökösei!

Ullmann Péter Ágoston O. Praem

Rétfalvi Ferenc Győző O.Praem. 1918 – 2011

Perjelségünk zsámbéki „fiókháza,” a Plébánia 2011 novemberében kolostorból remeteséggé változott, a plébános, Márton atya magára maradt. Győző atya 1990-ben, a közösség újraéledése idején idős rendi testvéreink közül elsőként és egyedül jelentkezett Ottó atyánál szolgálattételre. Kormányzó perjelünk a zsámbéki plébániára disponálta. Így alkottunk kis közösséget hol ketten, hol hárman Zsámbékon. E sorok írója 7 évet, Márton atya pedig 15 évet töltött együtt testvéri közösségben szeretett Győző atyával. Ez hosszabb idő, mint amit Győző atya a rendbe lépésétől a rend feloszlásáig közösségben tölthetett. Az 1990-től kezdődő időszak valóban közösséget jelentett az ő számára és a vele egy fedél alatt lakók számára is. Az új rendi generáció ezért, és elsősorban emiatt

hálás Győző atyának. A közösség, az egy fedél alatt élés, az egy asztalnál történő étkezés hiányzott neki is, nekünk is a szétszórátás évtizedeiben. A hosszú beszélgetések, apró rendi történetek, anekdoták, amelyeket kedves humorával elbeszél, biztosították számunkra a vertikális kapcsolatot a renddel, az előttünk járó premontrei atyákkal. Győző bácsi személyében élő kapcsolatba kerültünk a régi Gödöllővel, azokkal a rendtársakkal, akiket mi már nem is láthattunk, vagy éppen csak megismertünk. Talán ez hiányzik legjobban a szó szoros értelmében 2012. november 15. óta. A gyázmiséjén is elhangzott: „halála napján a déli órákban vidáman beszélgettünk. Márton atya meg is jegyezte, hogy minden olyan volt, mint mindig: a kicsiben benne volt az egész Győző bácsi. Franciát angollal keverve – mint régen – derűsen emlékeztünk már elköltözött rendtársakra, aztán megkérdezte: 'hányan is vagyunk most?' Felsoroltatta az összes testvéreket, ki hol van, mivel foglalkozik, majd egy-két óra múlva csendben, haláltusa nélkül átment.” A halál átmenetel a földi életformából a teljesbe, ahol Győző atya már nemcsak segítőtárs, hanem valóságos közbenjáró a Jóisten színe előtt, hiszen közösségünk utolsó személyi leltárát magával vitte.



Hosszú, hányatott, mondhatnánk kalandos életéről ő maga részletesen beszámolt a Gödöllői Premontrei Öregdiákok Egyesületének körlevelében (2003/II.). Friss emlékezete, élvezetes elbeszélése a 20. századi magyar szerzetesélet fontos dokumentuma. Ezen a helyen csak néhány fontos adatot idézünk nekrológijából. „1918. szeptember 27-én született Máramaroszigeten. A középiskolát a piaristáknál végezte Nagykanizsán. 1937-ben Szent Ágoston Atyánk ünnepén, Gödöllőn öltötte magára a premontrei fehér habitust. Noviciátusa után Budapesten, a Norbertinum lakója-

ként a Pázmány Péter Tudományegyetem Hittudományi Karán végezte teológiai és hittanári tanulmányait. 1942-ben Szent Norbert Atyánk főünnepén tett örökfogadalmat a Jászóvári Premontrei Prépostság titulusára, majd 1943. március 21-én, Kassán Madarász István püspök kézfeltétele által részesült a papi ordóban. Elöljárója papszentelése után a budafoki rendházba helyezte. Itt a rend által vezetett Szent István Gimnázium hittanára, ifjúsági hitszónok és a Mária Kongregáció vezetője volt. Az államosítás után még két évig taníthatott hittant, majd a rendek feloszlata után Nagykanizsára költözött édesanyjához. Itt négy évtizeden át csendben, hűségesen élte szerzetespapi életét. A piarista templomban misézett, Kiskanizsán kisegített, kitűnő nyelvtudását kihasználva magántanításból élt. Ez alatt Fényi Ottó atyán keresztül tartotta a kapcsolatot a renddel.”

A száraz életrajzi adatok mögött egy szeretetreméltó, példamutató papi egyéniség rejlik. Aki találkozott vele mint gyóntatóval, nyelvet tanult tőle, vagy éppen csak egy asztalnál ülhetett vele, egy mindig derűs, békés, türelmes egyéniséggel találkozott. Ő Zsámbékon mindenki Győző bácsija volt, sőt külföldi rendtársaink is mindig azt kérdezték: „hogyan van az Onkel Victor?” – Monoton hangon felolvasott tömör prédikációit tanítani kellene, a hiteles keresztény tanítás példái voltak. – Ő a maga módján boldog és elégedett volt akár a legegyszerűbb körülmények között is. Hálás volt minden szolgálatért. Hiszen élete utolsó szakaszában ő már csak imádsággal tudott szolgálni, viszont rászorult a testvérek-nővérek szolgálatára. Igénytelen volt, példamutató szerzetesi szegénységben élt. A gyázmiséjén a nyolc boldogság evangéliumát alkalmaztuk rá: *Boldogok a szelídek, mert ők lesz a föld.* Mt 5, 5. „Ő valóban nagyon is szelíd volt, és éhezte-szomjazta az igazságot, pedig eleget szenvedett az igazságtalanságtól, de ő maga igazul és igazságosan bánt embertársaival, irgalmat gyakorolt, és békét sugárzott”. Martin - Schlágl-i apát - megemlékező levelében örömmel említette, hogy 2010. nyarán, a vizitációs beszélgetésük folyamán visszatérő mondata volt: „Ich bin sehr zufrieden”, vagyis hogy nagyon elégedett. Azonban ez a szó valójában *megbékélt*-et jelent, és a vizitátor apát szerint valóban béke sugárzott belőle. Igen, ha röviden szeretnénk jellemezni őt: **a szeretet és a belső béke** embere volt.

Személye a Jóisten ajándéka volt számunkra, és kérjük, hogy továbbra is legyen segítők a mennyben! Meggyőződésünk, hogy sok derék, hűséges, talán már rég elfelejtett rendi testvére után most őt is szólította a mennyi Atya: *Jól van, te hűséges, derék szolgál! Minthogy a kevésben hű voltál, sokat bízok rád: menj be urad örömébe!* Mt 25, 21

Ullmann Péter Ágoston O.Praem.

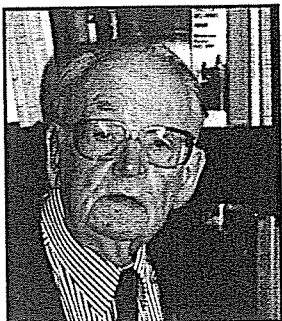
Búcsú Dr. Czettler Antaltól

Január végén érkezett a megdöbbentő hír: Czettler Antal, egykori iskola- és osztálytársunk életének 87. évében, január 21.-én elhunyt! Annyi terve volt még: új könyvet, újságcikkeket akart írni, tervezte, hogy az idén eljön a Szt. Norbert ünnepségre, mert szeretne találkozni osztálytársai-val, előadást akart tartani aktuális kérdésekről, és még sok mindent forgatott zseniális agyában. A Sors mindezt nem engedte meg neki. Nem tudunk mást tenni, mint búcsúznunk Tőle, és emlékezünk.

1925-ben született, 1935-ben iratkozott be a Gödöllői Premontrei Gimnázium első osztályába. Súlyos betegsége miatt az 1936-os évfolyamban újra kellett kezdenie. Barátkozó természetével gyorsan beilleszkedett, és az osztály kiváló tanulói közé került. Az iskolai tananyagon kívül a politika iránt is érdeklődött, diplomáciai pályára készült, amihez tulajdonságai is megfelelőek voltak.

Diákeveink nyugodt körülmények között teltek, amíg ki nem tört a háború. Nagyon örültünk, amikor a Trianon által elszakított területeink egy része visszakerült az anyaországhoz. Ő azonban messzebbre látott: attól tartott, hogy a németek nem fogják megnyerni ezt a háborút, és ez ki fog terjedni ránk, magyarokra is. Akkor mi szinte eufóriában örültünk visszatért honfitársainknak. Tóni barátunknak lett igaza. 1944-ben, amikor érettségiztünk, már a fejünk felett volt a háború: a cserkészek éjjel-nappal figyelő szolgálatot tartottak a víztorony külső, keskeny folyosóján, a Rendház bejárata fölött légvédelmi géppuska volt, magyar katonákkal. A tornateremben német katonák voltak, sok osztályterembe katonai kórtermeket telepítettek. A latin írásbelit légiriadó szakította meg, a diákok már nem jártak be, a bentlakók hazamentek. Ballagást sem tudtunk tartani, mert nem volt hol. A frissen érettségizettek közül sokan még azon az őszön beiratkoztak az egyetemekre, Tóni barátunk a Pázmány Péter Tudományegyetem jogi karára iratkozott be. Aztán az Egyetemek bezárták kapuikat, a levéteket nyugatra vitték, megkezdődtek a nyilas uralom borzalmái. Akik itthon akartak maradni, azok a Műegyetemi Rohamzászlóaljba, vagy a "KisKa"-ba (Kisegítő Karhatalom) jelentkeztek. Tóni barátunk az utóbbi szervezetbe jelentkezett, néhány barátjával, akikkel még az ő évfolyamában barátkozott össze. Ők sem kerültek el a "malenkij robot"-ot, ami a Gödöllői Premontrei Gimnáziumba, a szovjetek fogolytáborába vezetett. Mikor egy transzporttal Tónit innen is elvitték, szerencséje volt, mert betegség miatt útközben elengedték.

Idővel újra látogathatta a jogi kart, bár neve miatt hátrányba került (Czettler Jenő, az édesapja, államtitkár volt, és felsőházi tag, akit vád alá helyeztek a Grösz perben, mondvacsínált vádakkal elítélték, és a váci börtönbe vitték). Ilyen körülmények között állandóan a feje fölött függött az eltávolítás Damokles kardja. Közben dolgozott is, alkalmi munkákat végzett. Végül az Elektromodul külkereskedelmi vállalatához került könyvtárosnak, fordítónak, végül üzletkötőnek. Ekkor már útlevelet is kapott. Amikor megjósolta, hogy a szovjet és magyar csapatok be fognak vonulni Csehszlovákiába, akkor egy jóindulatú, párttag munkatársnője figyelmeztette, hogy vigyázzon magára. Gyorsan kiment Svájcba. Ott kezdődött életének egy nyugalmasabb korszaka. A Svájci Parasztszövetség vette fel először könyvtárosnak, majd felfedezték, hogy ért a joghoz, felkérték, hogy írjon egy könyvet a Parasztszövetség egyik témájára. Meg is írta a könyvet, aminek címe: "A svájci polgári törvénykönyv paraszti örökösödési joga". Ez elnyerte a Szövetség vezetőinek tetszését, és azon túl ő volt a Parasztszövetség jogásza, onnan is ment nyugdíjba.

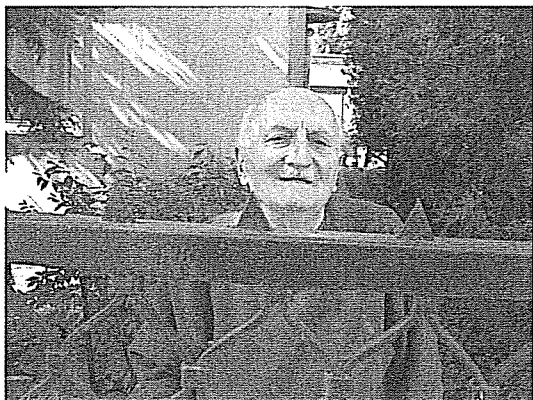


A jogászság mellett történelemmel is foglalkozott. "Magyarország német megszállásának 30. évfordulóján" címen írt cikket egy svájci lapban. Ezután számos cikke jelent meg Habsburg Ottó "Zeitbühne" című lapjában. Dolgozott a Münchener Magyar Intézetnek is. Ezután írta a "Teleki Pál és a magyar külpolitika 1939-1941" című könyvét. Mindezeket német nyelven. A Magvető kiadónak feltűnt a Telekiről írott könyve, és vállalkoztak a magyar kiadásra. Ennek sikere után továbbiakat is megjelentettek. Minden könyve és írása magyar hazájának érdekében történt, aki olvasta bármelyik cikkét vagy könyvét, az világosabb és realisabb képet kapott hazánkról, mint amit a TV-ből vagy a bulvárlapokból kaphatott volna.

Kedves Tóni barátunk! Nagy szeretettel búcsúznunk Tőled. Bízunk benne, hogy a jó Isten annyi megpróbáltatás után békés nyugalmat ad Neked. Isten veled, amíg élünk, nem felejtünk.

Fejéregyházi Sándor

Beszámoló legidősebb öregdiáktársainkról, közülük többen elhunytak



A Gödöllői Premontrei Gimnázium első évfolyamának érettségije 1931-ben volt. Abból az évfolyamból már senki sem él. Az 1932-es évfolyamot Mező Péter fogja össze, akinek az édesapja abban az évben érettségizett. Most kapta a hírt, hogy a még élőként nyilvántartott két 1932-es évfolyambeli társunk közül **Schindler Ervin** öt éve meghalt. Megemlékezésül mellékeljük egyik öregkori fényképét.

Ezzel búcsúzunk tőle.

Az 1933-as évfolyamból már nincs öregdiáktársunk, az 1934-eseket Kovács Béla (Dugó tanár úr) képviseli. 95. születésnapja alkalmából **Isten áldását kérjük rá.**

Az 1935-ös diáktársaink közül már senki sem él.

Tschögl Miklós rövid életrajza (1936-os évfolyam)

Az egyik legidősebb öregdiáktársunk elhunytáról az Egyesült Államokban élő fia, Adrián értesített, aki visszajelzésünk után elküldte apjának egy reológiai (áramlástan) szakfolyóiratban közölt, elsősorban szakmai életrajzát. Ennek alapján emlékezünk meg öregdiáktársunkról.

Miklós 1918-ban született a mai Csehországban, apja ugyanabban az évben elesett az olasz fronton. Anyjával Magyarországra került, majd a Gödöllői Premontrei Gimnázium tanulója lett. Erre idősebb korában is szeretettel emlékezett. Jó nyelvérzéke volt, sok nyelvet megtanult. Műszaki vonatkozású és a régi írásrendszerek iránti érdeklődése már fiatalon is megmutatkozott. 1936-os érettségije és a kötelező katonai szolgálat után családi vállalkozásban dolgozott. A 2. világháborúban tisztként az ukrán fronton harcolt. 1944-ben Budapest ostromakor megsebesült, későbbi felesége mentette meg az életét. 1946-ban megnősült, 1947-ben született első fia Adrián.

1948-ban kimentek Ausztriába, majd Ausztráliába. Itt végezte el a műszaki egyetemet és 1958-ban fizikai kémiából szerzett doktorátust. Itt kezdett el a reológiával foglalkozni. 1961-ben az Egyesült Államokba, először a Wisconsin Egyetemre, majd a Stanford Egyetem Kutató-intézetébe hívták, ahol szintetikus polimerek (pl. műgumi) fejlesztésére hozott létre munka-csoportot. Kutatta a nyomás és hőmérséklet hatását a polimerek tulajdonságaira.



Több amerikai egyetemen, így Bostonban, annak nálunk is jól ismert technológiai intézetében (Massachusetts Institute of Technology), a kaliforniai egyetem Pasadenában működő intézetében (Caltech) kutatásvezető és egyetemi tanár volt. 1971 és 1977 között európai egyetemeken is tartott előadásokat. Fiait - sajnos - nem tanította meg a magyar nyelvre. 1985-ben nyugdíjba vonult, de folytatta tudományos munkásságát. 1986-ban, európai körútján az 50 éve érettségizett osztálytársaival találkozott Gödöllőn. Fia is elkísérte. Ekkor került kapcsolatba a ljubljani egyetem tanárával, Igor Emrivel, akivel több, mint 20 évig dolgozott. Ő készítette róla pasadenai lakásán 2006-ban a mellékelt fényképet. Itt halt meg 2011 novemberében, 93 éves korában. Felesége 3 évvel előzte meg.

Béke poraikra!

További régi évfolyamok helyzete

Az 1937-es évfolyamot még négyen, az 1938-ast hárman, az 1939-est négyen képviselik. Az utóbbi két évfolyam tagjai közül **Haffner András** és **Salgó Iván** több évvel ezelőtti elhunytáról most kaptunk értesítést. Az 1940-es évfolyam eddigi lelkes felelősétől, **Huszár Ottótól** is ezúton búcsúzunk. Minden választmányi ülésen részt vett, pedig az utóbbi években már nagyon nehezen járt. Mindig értesített olyan programokról, amelyek az Egyesületet érdekelhették, és nagy figyelemmel kísérte az Egyesületről és az évfolyamtársairól kapott híreket.

Isten nyugosztalja őket!

Összeállította Mayer László

Nagyvárad beszámoló

Az elmúlt félév Egyesületünk tagsága számára igen mozgalmas volt. Ezért csak egy kisebb csokorra valót mutatunk be belőle.

- * Szeptember végén a Kiss Studióban Sütő András emlékműsoron vettünk részt.
- * Okt. 6-án megemlékezés és koszorúzás volt a Nagysándor József vértanú tábornok emléktáblájánál.
- * Okt. 12-én a Szent László templom falánál lévő hősi emléktáblánál megemlékezés (Bíró Rozália alpolgármester, Pásztai Ottó, Meleg Attila) és koszorúzás.
- * A Római Katolikus Püspöki Palota dísztermében "Nagyvárad tudós püspökei „Fráter György élete és kora” címmel volt emlékülés.
- * Az Idősek Nemzetközi Napja alkalmából a Partiumi Magyar Nyugdíjasok Egyesülete ünnepi emlékműsort tartott.
- * A Kiss Studióban Beke György emlékműsort rendeztek nagy érdeklődéstől kísérve.
- * Kristófi János jeles festőművésznk 85. születésnapja alkalmából a Művészetek Galériájában egyéni kiállítása nyílt meg.
- * A több ízben megrongált Garasoso-hídi emléktábla újraavatása.
- * A Várad -Rogériuszi Református templom harangtornyán 30 márvány emléktábla avatása az egykori Olasz -temetőben eltemetett várad polgárok neveivel.
- * Családi Mikulásnapi találkozó. Meghívott vendégünk Exc. Tempfli József ny. püspök úr.
- * Civil Kerekasztal jubileumi ülése.
- * Egyesületi éves beszámoló, költségvetési mérleg, a 2012. évi munkaterv megbeszélése.
- * Koszorúzások: Wagner Nándor szobrászművész szülőházánál és az általa alkotott József Attila szobornál, Czárán Gyula, a bihari turizmus atyja szobránál, Rimler Károly, egykori polgármester sírjánál, az ő igazgatása alatt épült fel a mai Városháza épülete, Bólyai János világhírű matematikus most felállított emléktáblájánál, gr. Széchenyi Zsigmond író, vadász, világjáró szülőházánál, dr. Károly Irén síremlékénél, Szacs vay Imre mártír parlamenti jegyző szobránál.
- * Január 14-25 között a Magyar Kultúra Ünnepe rendezvénysorozat.
- * Szalagavatók a középiskolákban, amelyeken képviseltettük egyesületünket.
- * Családi farsangi találkozó. Meghívott vendégünk Meleg Vilmos színművész volt.
- * Két könyvbemutatónk volt, pályázati támogatással: "Szemelvények Nagyvárad sport-történetéből" címmel, valamint "Városnéző séta Nagyváradon" címmel egy háromnyelvű grafikai album.
- * A havonkénti találkozóink meghívott előadói: Mons. Fodor József általános helynök, Veres Kovács Attila református lelkész, Makai Zoltán ny. elektromérnök és Szabó Ferenc ny. geológus.

Szebeni Lajos

Változatlan színvonalon

Az öregdiák újság lapzártája nagyjából egybeesik a felvételi időszak szóbeli vizsgáival, így a legfrissebb hír, hogy iskolánk változatlanul népszerű a felvételizők körében. A gyereklétszám csökkenése – ami sok gimnáziumnak beiskolázási problémát jelent – szerencsére nálunk nem okoz érzékelhető változást a jelentkezők létszámában. Sőt. A nyolcosztályos gimnáziumba évek óta stabil kb. négyszeres túljelentkezés mellett, a 4-5 osztályos gimnáziumba jelentkezők létszáma idén mintegy 30%-kal növekedett a tavalyihoz képest. A Premontrei Gimnázium iránti nagy érdeklődés nyilván sok dolognak köszönhető, amit szerénytelenség lenne itt boncolgatni, de egy vélelmezhető tényezőről hadd szóljak. Nagyon divatosak a rangsorok: egyetemek rangsora, leggazdagabb emberek, legjobb ez, legjobb az, stb. Idén januárban látott napvilágot a 100 legjobb magyar középiskola c. könyv – szerkesztőjének nyilván busás hasznót hozva, merthogy elég drága kiadvány – amelyben iskolánk az első harmadban szerepel, ami az összességében több mint ezer magyar középiskola között igazán jó helyezés. Minden rangsort persze óvatosan kell kezelni, hiszen az összeállítók szubjektivitását egyik sem nélkülözi, nem szólva arról az alapkérdésről, hogy mitől is jó egy középiskola. A szerzők ezért sokféle szempont alapján pontozták az iskolákat, és ezeket a

pontszámokat különböző súlyozással átlagolták. A legfontosabbak voltak természetesen a tanulmányi pontszámok, amelyek az országos kompetenciamérés magyar és matematika eredményeiből, az érettségi teljesítményekből és az OKTV (Országos Középiskolai Tanulmányi Verseny) eredményességéből számítottak. Ezen kívül pontozták az iskolák ún. tanulmányi, illetve kényelmi szolgáltatásait. Az előbbibe a fakultációk, szakkörök, korrepetálások, tehetséggondozás, felszereltség stb. tartoznak, míg az utóbbit a sportolási, szabadidős és egyéb lehetőségek jelentik.

Egy iskola igazi értékelését persze a diákok és szülei adják, leginkább azzal, hogy az első gyermek után a második, harmadik testvért is ide szeretnék írni a szülők. Az előző tanévben pl. az a család lett a „győztes”, amelynek hét gyermekéből öten jártak hozzánk. (A másik kettő még 10 évnél fiatalabb.) Ez az igazi elismerés.

Az iskola életéről szóló írások közül „újdomság” a tanári lelkigyakorlatról szóló beszámoló. Minden évben kétnapos lelkigyakorlaton vesz részt a tanári kar, amely lelki-szellemi feltöltődést jelent mindannyiunk számára. Idén nem utaztunk messzire, a máriabesnyői lelkigyakorlatos házban töltöttünk két emlékeztető napot.

Ugyan nem szól róla külön írás, de fontos megemlíteni, hogy a Premontrei Esték decemberi vendége Freund Tamás agykutató, Bolyai-díjas akadémikus volt, aki az önző és önzetlen magatartás evolúciós szerepéről tartott érdekes előadást. Ebben az élővilágból vett szemléletes példák segítségével világította meg az önző emberi viselkedés és elmagányosodás kapcsolatát, mint az emberi fejlődés zsákutóját.

Bárdy Péter igazgató

Tanári lelkigyakorlat Máriabesnyőn

2012. február 13-14.

A 2011-12. évi tanév lelkigyakorlatának témája a keresztény hitben gyökerező tanítói hivatás mibenléte volt. A kétnapos lelkigyakorlat első napján Szabó János, Balatonalmádi plébánosa tartott három elmélkedést. Elmélkedésének központi gondolata, hogy az élet kiteljesedése csak Istenben lehetséges. Korunkban Isten perifériára szorítása, olyan, mintha a kifeszített sátorponyva alól a középső, tartóoszlopot ütnénk ki. Az emberek tömegei élnek Isten nélkül, ami egy ideig megy is, majd egyszer csak összeroppannak, és nincs, ami megtartsa őket. A keresztény iskola felelőssége éppen az, hogy a gyermekemben kiformálódjon egy olyan tengely, amely összeköti Istennel. Ennek a tengelynek gyökere és lombja a kereszt jegyében van, mert Jézus az élet teljessége.

A tanítói hivatás a fenti kontextusba helyezve összetett feladatot jelent annak, aki ezt az életutat választja. Az ismeretátadó, oktató munka csak a horizontális síkja tevékenységünknek, ennél sokkal fontosabb a nevelőmunka, ami a vertikális síkon folyik, és elsődleges célja, hogy a ránk bízottakban kiformálódjon az a bizonyos tengely, ami az embert az istenivel összekapcsolja, ami megtartó erő akkor is, ha az életnehézségek kibillentik a személyiséget az egyensúlyi állapotából. Mit tehetünk tanárként azért, hogy az élő, eleven hit kifejlődhessen az iskolánkba kerülő gyerekekben, megmaradjon a kamaszkori válságok és önkeresés közben, illetve utána kiteljesedhessen? Mindenekelőtt tisztában kell lennünk azzal, hogy igazodási pontként, mérceként szolgálunk. Mi több: ma már ellenpontként, ellensúlyként állunk mindazzal szemben, ami a hitehagyott világból áttekinthetetlen mennyiségű és minőségű információként özönlik diákjainkra. Ebben a helyzetben személyes példánk az elsődleges nevelő tényező. Ezért kell elsősorban jó embernek, másodsorban jó kereszténynek lennünk, és csak ez után következik szaktanári ténykedésünk minősége.

Ezek voltak Szabó János atya elmélkedésének útmutató gondolatai, amik nyomán a második napon kiscsoportos beszélgetésekben próbáltuk kibontani, mit jelent számunkra, hivatásunk gyakorlása. Érdekes volt tapasztalásainkat összevetni, hiszen tanári pályánk más-más szakaszában tartunk életkorunk függvényében. Azt azonban nagyjából egyformán éreztük, mekkora a felelősségünk abban, hogy szélről lengedezettett nádszálakból vagy dús gyökérzetű és lombosított szálakból áll-e majd az utánunk jövő nemzedék.

Ivókné Szajkó Otília

24H kosárlabda

A 2012-es évben január 21-22-én rendeztük meg a nagy hagyományokkal rendelkező 24 órás kosárlabdajátékot iskolánkban. Ez a sportesemény az, amin kicsiket, nagyokat, fiúkat, lányokat, diákokat, tanárokat és öregdiákokat egyaránt a játék öröme köt össze. Hangsúlyozni kell, hogy ez nem egy kupa, nincsenek se győztesek, se vesztesek, egyszerűen a játék szeretete a motivációs erő. Ezért is volt ilyen örömteli, hogy milyen sokan vettek részt az eseményen.

A meccsek sora szombat reggel kilenckor vette kezdetét iskolánk alsósai részvételével. A kicsik lelkesedése már a kora délelőtti órákban hatalmas volt, jó volt látni, hogy a legfiatalabb generációt is mennyire érdekli a játék. Dél környékén már az idősebbeké volt a pálya, ami nem állhatott üresen, hiszen – egyetlen kivétellel – az iskola minden osztálya



részt vett a tornán. Némelyik osztály nem is egy, hanem két csapattal is tiszteletét tette, sőt az iskola kollégiuma is összeállított egy ötöst. Ebben az évben is jelentős számmal képviselték magukat az öregdiákok, bizonyították, hogy évről évre egyre többen vannak. Ezúttal nem csak a hagyományos öregdiák-mérkőzéseken vettek részt, hanem két tavaly

ballagott osztály is komplett csapattal nevezett. A torna fénypontját az esti csúcsidőben rendezett gálameccsek jelentették. A tanárok csapata mérkőzött meg az iskola diákjaiból vegyesen összerakott csapatokkal, majd az öregdiákok, iskolánk jelenlegi kosárválogatottja, és a Gödöllői Bocskai SE Oldás csapata küzdött meg egymással. A játék késő éjszaka, hajnalban, sőt vasárnap reggel sem állt meg, a 24 óra leteltének pillanatában se volt szabad a parkett. Természetesen, nem csak azok érezhették jól magukat, akik a kosárlabda szerelmesei. Idén is szerveztünk csocsó és póker bajnokságot, melyek ismét népszerűnek bizonyultak a diákok körében. A konditerem idén is biztos pont volt a pihenni vágyóknak, akik a meccsek közti szüneteket válogatott filmek társaságában tölthették el. Az osztályok idén is sok-sok finom lekvárt hoztak a közösbe, ezeknek és a kedves szponzorunk által küldött sonkáknak köszönhetően egy száj sem maradhatott éhesen, és nem is maradt, hála a sok szorgos segítő kéznek. A résztvevőktől kapott visszajelzések alapján a torna idén is sikeres volt.

A szervezők nevében szeretnénk megköszönni mindenkinek, aki segített abban, hogy a 24H kosárlabda idén is megvalósuljon. Minden diáknak és öregdiáknak, aki eljött, a tanári karnak és az igazgató úrnak, illetve mindenkinek, aki hozzájárult a remek hangulathoz. Azt kívánom, hogy jövőre is kelljen valakinek írni, egy hasonlóan nagyszerű 24 órás kosárlabdáról.

Éliás András 13.B

Szülők Bálja 2011 őszén

A gimnázium újraindulása 10. évfordulójának évében, 2002-ben hirdettük meg először a Szülők a Gödöllői Premontrei Gimnáziumért Egyesület és a Premontrei Gimnázium által közösen szervezett Szülők Bálját. Azóta minden tanévben a gimnázium „B” épületének aulájában találkoznak a szülők egymással, a tanárokkal és a rend tagjaival, hogy együtt töltsenek egy kellemes estét. A 2011. november 19-én megrendezett bál tehát éppen a tízedik volt a sorban, és biztosan még sok fogja követni az elkövetkezendő években, mert szerénytelenség nélkül állíthatjuk, hogy a Szülők Bálja évről évre immár iskolánk egyik elmaradhatatlan, mindenki által egyaránt várva-várt eseménye. Hiszen – közhelynek hangzik ugyan – rohanó életünkben szükség van a tartalmas szórakozásra, a vidám, szeretetteljes együttlétre, amely egyben alkalmat ad arra is, hogy azon a helyen, ahol a gyermekek napjaik nagy részét töltik, a szülők, a tanárok és a rendtagok jobban megismerjék egymást. Akik rendszeres bálozóink, tudják, hogy ezen alkalmakkor lehetőség van egyben arra is, hogy megmutathassuk egymásnak eddig rejtett tehetségünket, egyéb irányú képességünket mindannyiunk nagy öröme és csodálatára.

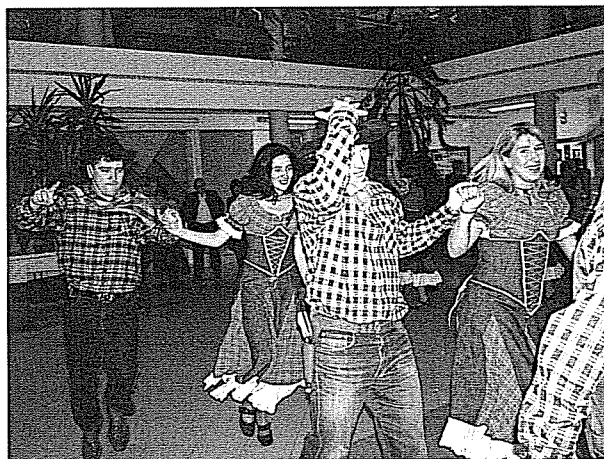


Amikor a műsor összeállításához a tanév elején nekiálltunk, úgy gondoltuk, hogy sok év után most újra adjunk lehetőséget a szülőknek, hogy színpadra léphessenek. Miután igen sok tanárunkat egyben szülői mivoltában is ismerhetjük, azt is mondhatnánk, hogy ezen a bálon sok esetben szülő és tanár-szülő együttes erővel szórakoztatták a nagyérdemű közönséget. Első számként „A kulcs” című rövidke, csattanós végű vígoperát, más néven opera buffát adták elő playbackről, ügyesen tároggni tudó, színészi tehetséggel megáldott tanáraink, amely megalapozta a vidám hangulatot. Ezután következett három négyszólamú dalocska, amelyet

a sok kiváló hangú tanárból összeállt tantestületi vegyes kar oly átéléssel énekelt Kocsis Csaba tanár úr vezényletével.

Nagyon örülünk annak, hogy vannak a szülők közt neves alkotóművészek, mint Katona-Szabó Erzsébet textilművész, Dr. Lőrinczné Pálvolgyi Rita festőművész, Rehák Julianna keramikus-művész, Jánosi Erzsébet festőművész, Szinvai Pál szobrászművész, Oláh Szilveszter szobrászművész, Lantay Judit fotóművész, akik megtiszteltek bennünket azzal, hogy alkotásaikból egy válogatást mutattak be nekünk. A kiállítást Szabó Emma, művészettörténész szakos volt tanítványunk méltatta, aki diavetítés keretében keltette fel a közönség érdeklődését a művészek és műveik iránt.

Külön öröm, hogy a szemet gyönyörködtető, de egyben izgalmas és gondolatébresztő tárlatot, melyet később a diákság is megtekinthetett, a 2011 szeptemberében felújított Fényi Ottó dísztermünkben rendeztük. A terem felújítására szánt összeg, a mintegy két millió forint, a szülők adományából, illetve az elmúlt négy év báli bevételéből származott. Itt ragadom meg az alkalmat, hogy a rend és az iskola vezetősége nevében megköszönjem a kedves szülőknek, hogy a szülők egyesületébe és az iskolai alapítványba évről évre befizetett pénzádományaikkal hozzájárulnak ahhoz, hogy gyermekeink tanulási körülményeit egyre szebbé és jobbá tegyék. Külön köszönet azoknak a cégeknek, amelyek szakképzési támogatást nyújtottak egyházzenei szakképzésünk fejlesztéséhez, amely nélkül az iskola nem tudott volna olyan eszközöket beszerezni, megépíttetni, mint például a nagy gyakorló orgona a kápolnában vagy az új kisorgona. Az elméleti tudás mellett



ezek biztosítják, hogy egyházzenei diákjaink magas színvonalú, gyakorlati zenei képzésben is részesüljenek.

A bál éppen Erzsébet napjára esett. E név hallatán méltán jut eszünkbe Szent Erzsébet legendája. Az áldozatkész, önzetlen segítségnyújtás szép példája, amelyet az előbb elmondottak alapján, a mi diákjaink szülei is a jó cél érdekében oly odaadóan követnek. Köszönet és hála érte.

Egy bál nem lehet nyitó tánc nélkül. Ezért tehát néhány lelkes szülő- és tanárházaspárral együtt, igen rövid idő alatt Kulcsár Katalin és Molnár Lajos tánctanár szülőtársak irányításával betanultunk egy country táncot, amelyet lendületes zenére, a tánchoz illő jelmezben mutattunk be. Így teremtettünk az aulában igazi vadnyugati hangulatot, ami mondanom sem kell, fergeteges sikert aratott. Ezen felbuzdulva – és a próbák jó hangulatára visszagondolva – el is határoztuk, hogy ezután minden évben lesz ehhez hasonló, a csapat által előadott nyitó tánc.

A finom svédasztalos vacsora közben, és még utána is, sokan hosszasan beszélgettek, és aki akart, hangulatos élőzenére táncolhatott, ameddig jólesett. Mindeközben a szülők által felajánlott értékes tombola nyeremények is gazdára találtak.

Szeretném ezúton is köszönetemet kifejezni mindazoknak, akik szívesen segítettek a bál szervezésében és lebonyolításában, valamint azoknak a szülőknek és tanároknak, akik örömmel vállalták, hogy az est folyamán fellépnek, és jókedvre derítik a közönséget. Mindnyájuk lelkesedése, szívből jövő odaadása tartja össze a mi közösségünket, ez ad erőt és bizakodást a jövőhöz, ez visz bennünket tovább hittel és reménnyel a mindennapokban.

Dombóvári Lászlóné, az egyesület elnöke

Szalagok éjszakája

Egy átlagos novemberi szombat este otthon ülünk a meleg szobában, nézünk ki az ablakon és érezzük, hogy közel a tél, szinte már az ajtóban kopogtat. Arra gondolunk, lehet, hogy pont ma este fog leesni az első hó?

Könnyedén megtörténhet, de 2011. november 26-án talán nem ez volt az első dolog, amin elrévedtünk. Valójában bennünk, premontrei végzős diákok fejében ennél nyugtalanítóbb kérdések merültek fel, mint például: „Mi is az első lépés?” „Mi lesz, ha elfelejtem, vagy ha elrontom?” „Mit is kell összepakolnom, mit vigyek magammal?” és további hasonló aggodalmas gondolatok, ráadásul egy pillanatra sem hagytak nyugodni minket, fiatal, tizenhét-tizenkilenc éves diákokat.

Hiszen ez az év jelenti a fordulópontot az életünkben és a szalagavató az első lépcsőfok, melyre fel kell állni. A hosszú út folyamán csupán egy ilyen esemény van, így érthető, ha mindenki a tökéletességre törekszik és nem csak a gyönyörű, precíz hajkorona és ruhakompozíciók megteremtésében. Már a főpróbára is fotósok és kamerások özönlöttek, hogy minden egyes fontos, néha kissé humoros pillanatot, akár egy-két elrontott lépést megörökítsenek. Hosszú hetek, napok, órák vannak egy-egy mozdulatsorban, tánclépésben, de ebből a nézőközönség mit sem észlel, hiszen csak egy kidolgozott koreográfiát lát kevesebb, mint tizenöt perc leforgása alatt.

Egy szempillantás alatt lett vége az egész napnak. Az előkészületek sok időt vettek igénybe elsősorban a lányok körében, de délután 5 óra körül szebbnél-szebb párok lepték el a Szent István Egyetem auláját. Ez a mi évünk volt, nem kellett verset mondanunk, énekelnünk, végzős diákokat köszöntenünk. „Hiszen azok mi vagyunk”- talán ez akkor még nem is tudatosult bennünk. Ültünk az ünnepek soraiban és figyelmesen szemléltek a nekünk szánt műsort. Bár megpróbáltunk Kosztolányi Dezső, Karinthy Frigyes és Fodor Ákos műveire, illetve az Igazgató úr köszöntőjére koncentrálni, a gondolataink mégis máshol száguldoztak, egy percre sem tudtunk megnyugodni, egész este valami örömteli izgatottság járt át bennünket. A szalagtűzéskor remegő lábakkal álltunk ki több száz ember

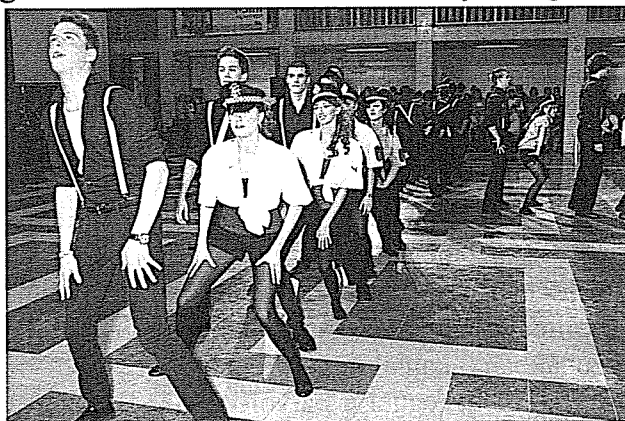
elé, de büszkén mosolyogtunk és mutattuk meg szeretteinknek szerzeményünket, jelképét annak, hogy lassan felnövünk és reményeink szerint „éretté válunk”.

Majd elérkezett a várva várt pillanat, az est fénypontja. Mindhárom végzős osztály két-



latin eredetű mambó bemutatója követte, majd a 12.c látványos jive produkciója zárta a sort. Azután hirtelen megváltozott a hangulat, a bohókás vidámság helyett egyfajta érdeklődő komolyság lett úrrá mindenkin, amikor megjelentek az első hatalmas fehér ruhák és az ünnepélyes szmokingok. Az angol és bécsi keringők mindenkit elvarázsoltak. Míg volt, aki csak az angolt vagy csak a bécsit találta megfelelőnek, addig a bátrabbak a két stílust vegyítve váltották ki a közönségből az ujjongást. A hangulat megteremtésének érdekében volt olyan osztály, amely még félhomályt és gyertyákat is bevetett. Minden

tökéletesen sikerült, pontosan úgy, ahogy szerettük volna. A keringők után megkezdődött a bál. Anyukák, apukák, nagymamák, nagypapák, tanárok és diákok tölthettek együtt pár órát a táncparketten.



Azt hiszem kinek így, kinek úgy, de felejthetetlen élmény marad számunkra ez az este. Tudtuk, hogy innentől kezdve kemény munka vár ránk, fellépünk a következő lépcsőfokra és reménykedünk, hogy az elkövetkezendő események (érettségi, ballagás) szintén sikerrel és eredményesen zárulnak, és mindannyian megtaláljuk a helyünket az iskolánk falain kívül is.



Bertók Fanni 13.B

Havasi hódítások – avagy Tátra 2011

Csütörtök, 6. óra, a vánszorgó mutatókra szegeződik tekintetünk... majd évtizedek múltán felhangzik a megváltó csengő, és mi szaladunk, bőröndjeink mögöttünk úsznak a levegőben, szaladunk a busz felé, behuppanunk a legkényelmesebb ülésre, felberreg a régi Ikarus-motor, és mély lélegzetet vehetünk; elindult a busz az őszi Tátra ködös csúcsai felé. Már legalább 2 órája hisszük azt, hogy egy kanyar múlva odaérünk Pod Lesom-ba..., de mindig újabb kanyarok jönnek, míg végül meglátjuk a fényeket, fél perc múlva pedig a legendás Hotel Autis finom vacsorától illatozó ebédlőjét.

Másnap reggel a hideg még szokatlan, a lelkesedés azonban mindenkit jólesően bizserget. Ótátrafüredről egyenest nekivágunk a hegyeknek. Egy szép vízesés közelében lévő menedékházban még némi erőt gyűjtünk, majd elindulunk Sanya bácsi vezetésével – a rossz irányba. Nehogy véletlenül keveselljük a távot! ☺

Egyre följebb tekergőzünk, óvatosan rakosgatva nagy bakancsoktól megpatásodott lábainkat a billenős-csúszós köveken, ha néha fölpillantunk, ziháló lélegzetünk is szinte elakad. A fölénk magasodó hatalmas bércek látványa újra és újra elkábit, órákig tudnám bámulni az életre kelt térképet, de haladni kell tovább. Akár egy havas vakondtúrást meg-mászó piciny hangya. Elérkezik a Téry-ház hírhedt „lankája”, utolsó erőfeszítésekkel fölfohászkodjuk magunkat. Jó meleg házikó, forralt bor, vízes háta, és a jól megérdemelt csúcs csoki. Lassan összeszedelőzködünk, elindulunk lefelé, visszanézve még mindig nem hisszük el, hogy ott jártunk.

Lent várakoznak a kevésbé bátrak. Talán egyszer megértik és megtapasztalják, ami fönt van. Elpilledve, pirosposzsgás arccal látunk neki az ételnek. Majd beszélgetés, teázgatás, kikapcsolódás a szobákban – hajnalig.

Szombat reggel a Fátyol-vízesés felé visz az út, csúnya és borússzürke az ég, a kevés alvástól ragad a szemünk, de a levegő felfrissít. A csobogó vízig mindenki eljön, majd nekivágunk megmászni oldalról. Jeges kövek, láncok, Bear Grylls szelleme lebeg fölöttünk... ☺ A tetején laposabb katlan, hatalmas, kopár sziklák, filmbe illő táj, és évszázados, néma csend. Balra fölöttünk a hágó. Lábszárközépig érő hóban caplatunk, gondoljuk, majd fönt megpihenünk. Átbújunk a két óriási kő között, és alattunk tejfehér ködbe vesző, beláthatatlan mélység tátong, talán jobb is, hogy nem látjuk. Fenéken szánkázva, óvatosan, sikongatva ereszkedünk, mintha a Jégkorszakba csöppentünk volna. Pista bá, az egyetlen kísérőtanár vigyázza lépteinket. Lefelé jut lélegzetünk magasröptű eszmecserékre is. A Csorba-tó mellett felkászálódunk a buszra. Egy kis templom mellett állunk meg, ízelgetjük a szlovák nyelv furcsa dallamát a misén.

Az utolsó esténk, a fiúk az apartman konyháját meghódítva pizzát sütnek búcsúzóul. Másnap több lehetőség közül választhat a sereg, mindenki maradék energiáihoz mérten sétál vagy küzd még egyet. Utolsó pillantás a Tátrára, és irány haza a jól megérdemelt pihenésért.

Ezúton is köszönjük Sanyi bácsinak és Pista bácsinak a szervezést, az évekkkel sem csökkenő lelkesedést, kitartást!

Kovács Boróka 12.a

Neves magyar tudós tartott előadást a Teleki Pál Egyesület januári közgyűlésén

„Vannak olyan nagy emberek, akik társaságában mindenki kicsinek érzi magát. Viszont az igazán nagy emberek társaságában mindenki nagynak érzi magát.”

(Gilbert Keith Chesterton)

Egyesületünk január 28-án tartotta éves rendes közgyűlését a Premontrei Gimnázium aulájában. Bárdy Péter köszöntője és titkári beszámolója után tudományos előadásra került sor. Meghívott előadónk személye különleges alkalommá tette a rendezvényt. Egyesületünk névadójának unokája, Dr. Teleki Géza, aki családjának kényszerű emigrációja miatt az Egyesült Államokban nevelkedett, tartott rendkívül érdekfeszítő és sokoldalú előadást. Pályafutása során kutató biológus, aktív természetvédő, egyetemi oktató, író és természetfotós volt. Amerikán kívül, nemzetközi viszonylatban is ismert és elismert szakember.

Az igazán nagy emberek egyszerűségével mutatta be fő kutatási területének, a csimpánzok életének, viselkedésének terepi vizsgálatát a tanzániai Gombe Nemzeti Parkban, a földrajzi érdeklődéséből táplálkozó ismereteket, az emberi élet sorsszerűségéből fakadó számtalan nehézséget, a természetes élővilág szépségét és megőrzendő értékeit. Saját képfelvételeivel gazdagon színesítve, kiváló előadói készséggel ötvözte pályájának megdöbbentő sorsfordulatait, a szemkápráztató tájakat, az izgalmas jeleneteket. Előadása során a Teleki család és személyes életútján keresztül felvillantotta a múlt század magyar történelmének néhány eseményét. Az estet Péter Fruzsina, gimn. tanuló szép éneke és Bárdy Tamás tanár szavalata tette még gazdagabbá.

A közgyűlés hivatalos zárásaként Dr. Fábri Mihály, az Egyesület elnöke Teleki Pál Emlékérmet adott át Dr. Kubassek János geográfusnak, a Magyar Földrajzi Múzeum igazgatójának és Bárdy Péternek, Egyesületünk titkárának, a Premontrei Gimnázium igazgatójának, Egyesületünk érdekében végzett eredményes munkásságuk elismeréseként.



Ezután kötetlen beszélgetés, a „pogácsás est” következett a gimnázium ebédlőjében. A beszélgetésbe – a sok érdeklődő kérdésre válaszolva – bekapcsolódott Dr. Teleki Géza valamint felesége és Dr. Kubassek János is. Ez alatt a gimnázium aulájában az elmúlt évi egyesületi életünket bemutató vetítés folyt. A vetítés anyagát Bálványosi Kálmán, elnökségi tagunk állította össze lelkes fotózó tagtársaink képanyagából.

A hallgatóság ismeretekben gazdagodva, látóköreben kiszélesedve, tudásvágyában fokozva vihette haza az este élményét.

Reméljük, hogy hamarosan újra találkozhatunk Dr. Teleki Gézával, és üdvözölhetjük körünkben családját is. Az estről készült felvételt megtekinthetik honlapunkon: www.telekipal.hu.

Dr. Baji Gál Árpád, biológus, az Egyesület elnökségi tagja

Farsang – 2012.

Hagyományos iskolai farsangunkat idén is a nagybőjt előtti utolsó pénteken rendeztük meg. A szervezői feladatok már-már rutinosan, forgatókönyvszerűen zajlottak. A tombolát már néhány nappal a farsang előtt is lelkesen árulták a 6.-os és 7.-es lányok, hogy senki ne maradjon le az ajándékesőről. Nem csak a szervező osztályok, hanem az egész iskola készült a farsangra, hiszen idén minden osztály tartogatott valamilyen produkciót a nézők számára, így a farsang hetében már a B épület aulájában egymást váltották a készülődő osztályok.

Pénteken az izgatottan sorakozó jelmezes csoportokat egy meglepetés fogadta, hiszen először lépett fel iskolánkban a Csillaghúr zenekar. A zenekar tagjai a rövid színvonalas műsorukkal nyitották meg farsangunkat, majd következett az este nagy részét kitöltő jelmezverseny, ahol évről évre egyre szellemesebb, ötletesebb műsorszámukkal lepik meg egymást az osztályok.



A 7.a és 5.a egy-egy Michael Jackson számra táncolt. Fergeteges előadásukkal az első, illetve a második díjat nyerték. A 6.a állatkert és gondozója képeben jelenítették meg az osztály életét, a 8.a osztály pedig nyalókáknak öltözve táncolt. A 9.c osztály egy kiállítás képeit varázsolta a színpadra, amellyel a felsősök kategóriájában 2. díjat nyert, a 9.a osztály a hidrogén égését demonstrálta, majd Andi néni virágszállai, azaz a 9.b osztály lépett színpadra. A 10.a-sok „Internet ihlette idiotaságokat” jelenítették meg, majd a 10.c Fald fel a

szivárványt című produkciója következett. A 11.a osztály pom-pom lányai és fiai akrobatikus mutatványokkal tarkított táncát a zsűri 3. díjjal jutalmazta. A 11.c osztály biliárd golyóknak öltözve gurult az aulába, majd a 12.a osztály előadásában „Zsolti a béka” tanított minket egy kis környezetvédelemre. Ezután következett a 12. b osztály „Maffia finita”, majd a 13.b osztály „Hattyúk tava” című előadása, amelyek a felsősök kategóriában 2., illetve 1. díjat nyertek. Ezután a kellően sötét aulában UV fénnel megvilágítva, medúzáknak öltözve libbent be a 11.b osztály. A 10.b Eső c. produkciójával szórakoztatott minket, a végén pedig a 12.c osztály Meglepi című műsora valóban meglepett mindenkit, még a zsűrit is.

Az osztályok felvonulása után kicsik és nagyok jóízűen fogyasztották a büfében ízlésesen elhelyezett szendvicseket és süteményeket. A jóllakott diákok a tanárok előadásában Gryllus Vilmos A kulcs című operáját nézhették meg.

A rendkívül gazdag és változatos műsor után, sajnos már csak rövid idő maradt a várva várt disco-ra. Reméljük, ennek ellenére mindenki jól érezte magát.

Albert Emőke 6.A

Mikulás kupa

2011. december 11-én immáron 7. alkalommal került sor a nagyon sokak által várt – már hagyományosnak mondható – Mikulás-kupára az Öregdiák egyesület szervezésében, amelynek idén is a Gimnázium sportcsarnoka adott otthont.

A tornára ezúttal a stabil szereplők mellett, idén először olyan csapatok is neveztek, amelyek több évfolyamból verődtek össze, különböző csapatnevek alatt.

Az izgalmas és fordultatos csoportmérkőzések, majd negyeddöntők után a következő eredmények születtek:

Elődöntők:

AC 2011	2001	4-3
Pálya Ördögei	2000	4-3

Bronzmérkőzés:

2001	2000	3-1
------	------	-----

Döntő:

Pálya Ördögei	AC 2011	4-2
---------------	---------	-----

A győztes csapat tagjai: Barkóczi Ádám, Illés Álmos, Orbán Gáspár, Nagy Bálint, Máthé Botond, Szabó Kristóf és Szira Máté.



örizni.

A torna gólkirálya Kmetty Zoltán, a legjobb kapus pedig Pandi Zoltán lett. Érdekesség, hogy 2009-ben szintén ők érdemelték ki ezeket a díjakat. Örömteli volt ismételten látni, hogy a sport szeretete mennyire tudja lelkesíteni a már nem is olyan fiatal öregdiákokat is. A sok csapatra való tekintettel ismételten felmerült egy olyan jövőbeni lebonyolítási lehetőség, amely szerint egyszerre akár több pályán is folyhatnának a mérkőzések, egymással párhuzamosan. Ennek feltétele azonban a kedvező időjárás, így vélhetően a jövőben a Mikulás-kupa át fog alakulni, azonban eredeti célját és szellemiségét meg fogja

Bajnóczi Gergely 2002.B

„20 éves a Premi!” – VI. Öregdiák Bál

A gimnázium újraalapításának huszadik évfordulóját ünnepeljük idén, így idei bálunk témájának is a nosztalgiát, az emlékezést választottuk. A szervezés és készülődés kiegészült egy különleges együttműködéssel, amelynek keretében az iskola és az Egyesület videopályázatot hirdetett a diákoknak „20 éves a Premi!” címmel, amely nem titkolt célja az volt, hogy a fiatalok beleássák magukat az iskola történelmébe nemcsak könyveken és képeken keresztül, hanem interjúkon, beszélgetéseken keresztül is. Ennek eredményeképpen a bálon három remek filmet mutathattunk be a közönségnek. Köszönjük a pályázóknak a kiváló munkát!

Éves bálunkra február 11-én került sor, melyre új és rövidebb műsorral és némi meglepetéssel készültünk. Először László atya és Bárdy Péter igazgató úr köszöntötte a bál vendégeit, majd a műsor részeként Horváth Benedek (2007A) zongorajátéka, tanári kar „A kulcs” című „operaelőadása” és a fent említett kisfilmek követték egymást. Köszönet nekik a színvonalas és szórakoztató programért!

A vacsorára feltálalt bőségtálakat ez alkalommal is a jászfényszarui Régi Kaszinó Étterem szolgálta fel nekünk. A sörökről, beleértve néhány különleges-ségeket a Brandecker Sörház gondoskodott.

Vacsora után természetesen a zene és a tánc is beindult, mi azonban egy csendesebb szobáról is gondoskodtunk a beszélgetni vágyóknak: a Fényi Ottó teremben halk zene kísértében folyamatos vetítést tartottunk az elmúlt húsz év képeiből.

Ezúton szeretnénk köszönetet mondani mindenkinek minden apró segítségért és természetesen a részvételért! Találkozzunk jövőre is!

Hevesi Nóra (2007A), Papp Károly (2001B), Ruzsai Dorottya (2007A)



Jubiláló osztályok (1932-1952)

Apám osztálya, a mai néven **'32-esnek** „becézett” évfolyam 2012-ben emlékezik meg a 80 évvel ez előtti érettségijéről. Ők voltak az első évfolyam, akik az 1924-ben indult Gödöllői Premontrei Gimnáziumban, nyolc évet járva 1932-ben érettségiztek. Tablóképük tanúsága szerint 59-en végeztek az osztályból, de a nyolc év során ennél lényegesen többeket is osztálytársuknak mondhattak. Egyszer kiszámoltam, valahol még el is mentettem, de most talán nem lényeges. Az Úristen akaratából sokukat személyesen is megismerhettem, és barátságukkal büszkélkedhetek. Közülük egy még él, Szilágyi Prokopp Gyula. A Szent Norbert napi ünnepség keretében erről az osztályról fogok szólni.

Mező Péter évfolyamfelelős

Az **1937**-ben érettségizett osztály indulásakor, 1929-ben épphogy megkezdődött az a világgazdasági válság, amelyről abban az időben még azt sem tudtuk, hogy milyen következményekkel jár. Tehát a „boldog békére” tekintettel az országnak talán legdrágább bentlakásos gimnáziumába az 1929-30-as iskolaévre 33-an jelentkezünk bentlakók. Voltak persze bejárók is, az ő számukat pontosan nem tudom, de messze nem érte el a bentlakókét.

A második – 1931-32-es - tanévre már tombolt a gazdasági válság, a bentlakók száma, ha jól emlékszem 33-ról 24-re csökkent, de ez a szám is egyre fogyott és az ötödik gimnáziumra az eredeti 33 bentlakóból öten maradtunk, az osztálylétszám pedig a bentlakókat illetően 14 alá csökkent. Mi ötünket, akik az eredeti 33-ból megmaradtunk a tanári karral együtt öt obsitosnak neveztek.

Praefectusunk Dr. Kumorovitz Bernát volt negyedikig, akkor ezt a szerepet átvette Dr. Bognár Remig, osztályfőnökünk Dr. Faith Ágoston volt ugyancsak negyedikig, az őt követő osztályfőnök Dr. Szombach Godehard. Fentiekre tekintettel tehát megállapítható, hogy a világgazdasági válságra utalva a létszám abszolút értelemben is csökkenő tendenciát mutatott. A válság múlásának betudhatóan az én osztályom bentlakó tagjai közé 1934 után két új tanuló érkezett.

Bárándy György

Az **1942**-ben érettségizett 41 fős osztályból többen az Egyesület vezetőségének aktív tagjai voltak: így Bellus Zoltán, Barkóczy László, Quirico Domonkos, Tóth Zsiga István, de ők már meghaltak. A most élő öregdiák-tagtársaink közül hatan érettségiztek az eredeti osztályban, Gödöllőn. A Szent Norbert ünnepen talán kicsit többet is fogunk hallani róluk.

Az évfolyamtársak helyett Mayer László

Az **Úr egyezerkilencszáznegyvenhetedik** évének május havában negyvenöt végzett diák énekelte az újonnan birtokba vett gimnázium folyosóján az „elmegyek, elmegyek, hosszú útra megyek...” kezdetű búcsúzó éneket. Tényleg hosszú utat tettünk meg 1939 szeptemberétől, de hogy ez hová vezetett, nem minden osztálytársunkról tudjuk. Reméljük, hogy 2012. június 9-én tudunk erről is beszélni. Minden osztálytársamnak további nyugodt éveket kíván az évfolyam felelőse:

Kecskeméti Miklós

A Gödöllői Premontrei Öregdiákok Egyesületének 1989-ben történt megalakulása idején a legfiatalabb osztály a **60** évvel ezelőtt, **1952**-ben érettségizetteké volt. Ennek az osztálynak a sorsa több tekintetben különleges. Az 1944. szeptember 5-én Gödöllőre beiratkozott I. osztály tanulói még alig ismerkedtek meg, amikor a tanítás október végén – a front közeledése miatt – megszakadt. Folytatására csak 1945 májusában került sor, de a fogolytábor következtében még használhatatlan gimnáziumi épületek helyett a volt polgári iskola (ma Városi Múzeum) épületében. 1948-ban az V, majd 1949-ben a „2.” gimnazista osztályban már nem premontrei, hanem az Állami Ady Endre Gimnáziumnak nevezett iskola tanulóivá váltunk. Az érettségit megelőző két osztályt pedig szétszóródva: Aszódon, Mátyásföldön, Budapesten, Bonyhádon, sőt többen külföldön fejezték be, és váltak idegenné az egykori osztálytársak. Emiatt nincsen közös érettségi képünk. Jelenleg az Egyesületnek húszan vagyunk tagjai, azokat is beleszámítva, akikkel csak néhány évet jártunk együtt.

Varga István (1952)

MEGHÍVÓ

Szent Norbert ünnepre és közgyűlésre, 2012. június 9-én, szombaton, Gödöllőre

A Gödöllői Perjelség és az Öregdiák Egyesület hívja az ünnepi találkozóra és közgyűlésre a régi és a mai iskola tanárait, diákjait, a hozzátartozókat, és akiket összeköt a Premontrei Rend tisztelete, a Gimnázium és Nevelőintézet szelleme, az iskolaévek alatt kifejlődött barátság és szeretet.

Az ünnepi találkozó egyúttal az Egyesület éves közgyűlése és új Vezetőség választása is lesz.

Kérjük a gépkocsival érkezőket, hogy a gimnáziumnál parkoljanak, a Fácán soron kevés a hely. A nehezen járóknak adjunk segítséget!

Az ünnepi találkozó programja:

A közgyűlést a Fácán sor 3. alatti templomban tartjuk. A résztvevő egyesületi tagokat a templom bejáratánál regisztráljuk.

9.30-kor kezdődik a közgyűlés. Először a főtitkár üdvözlí a résztvevőket, s megállapítja, hogy határozatképes-e a létszám. Ez várhatóan nem lesz meg, ezért megismételt közgyűlést fog hirdetni, melyet – a létszámtól függetlenül – az ünnepi szentmise után tartunk.

Az ünnepi szentmise a hagyomány szerint Szent Norbert ünnephez legközelebbi szombatra esik. Ezen megemlékezünk a Rendről, egykori tanárainkról és diáktársainkról, élőkről és elhunytakról.

10.30-kor kezdődik az újbóli közgyűlés. Az elmúlt évre vonatkozó beszámolók (főtitkári, ellenőrző bizottsági, alapítványi) elhangzása után ezekkel kapcsolatos kérdések, ill. észrevételek megtételére van lehetőség, amelyeket a közgyűlés megvitat. A beszámolók megszavazása napirendi pontonként történik. A közgyűlés feladata az új Vezetőség megválasztása, a jelölt személyek jóváhagyása. Ezekről napirendi pontonként kell szavazni. A lebonyolításról helyben adunk tájékoztatást.

A közgyűlés szünetében (kb. 12.00-kor) a társegyesületek (Kassa, Nagyvárad, Budafok) és a jubiláló évfolyamok (1932, 1937, 1942, 1947, 1952, 2002/A és B, 2007/A és B) 2-2 perces beszámolói következnek.

A közgyűlést követően a helyszínen kiállított könyvekből (az 1, a 2, a 3. és a 4. Emlékkönyv, a Mécs László kötet, Szondy Klára életrajza) is lehet vásárolni. Ezek mindegyikének ára 1000 Ft.

Utána átvonulás a gimnázium aulájába. 13.30-14.30 között közös ebéd. Ez alkalmat ad az évfolyamok tagjainak találkozására, beszélgetésre. Az étkezde asztalán táblákkal megjelöljük az évfolyamokat és az ebédre jelentkezők neveit, ezért kérünk előzetes jelentkezést (telefonon vagy írásban, a gödöllői címen vagy a körlevél végén megadott címeken).

14.30-kor koszorút helyezünk el a kopjafás Emlékműnél az elhunyt iskolatársak tiszteletére, majd Fényi Ottó sírján. Esetleges egyéb programokról a közgyűlés során adunk tájékoztatást.

A befizetésekre és a jelentkezésre vonatkozó tájékoztató:

A gödöllői ebéd ára személyenként 2500 Ft. Lehetőleg az OTP-ben feladott egyesületi csekken, akár a tagdíjjal együtt kérjük befizetni, feltüntetve, hogy az összegből mennyi jut tagdíjra, mennyi ebédre (személyek száma) és (ha többet fizet) a megajánlott rész. Lehet a helyszínen is fizetni, de a sorban állás elkerülésére a csekkes befizetést javasoljuk. **Minden részt venni szándékozótól feltétlenül kérjük (május 25-ig) a jelentkezést,** akár a csekkesbefizetéssel, akár külön levélben. **Elsősorban javasoljuk ezt az Egyesület gödöllői címére elküldeni, mert csak így biztosítható az évfolyamok tagjainak egymás melletti elhelyezése!** Külföldiek az ebédet a helyszínen fizethetik. A részvételi szándékot e-mailen vagy telefonon is lehet közölni. Az Egyesület e-mail címe: oregdiak.egyesulet@gmail.com, telefonszáma: 06-28/430-879. Kérjük, hogy azok a belföldiek, akiknek az ebéd megfizetése nehézséget okoz, jelezzék a jelentkezéskor; az Egyesület nekik térítésmentes ebédet biztosít. A korábban közölt tagdíjmentességet élvezőknek ebédje is ingyenes.

Resch Mihály tanárunkra emlékezve

A Szent Norbert napi összejöveteleink hálaadó szentmiséjén minden alkalommal elénekeljük az „Ős Premontre alkotója, érseki trón csillaga” kezdetű himnusz. Zenéjét és szövegét Resch Mihály világi énektanárunk, népszerű nevén Miska bácsi szerezte, illetve költötte. 1884-ben született Ófuton, az egykori Bács-Bodrog vármegyében, ma Futog néven ismert (Vajdaság, újvidéki járás). A kalocsai tanítóképzőben zenét tanult és oklevelet szerzett. Innen Nagyváradra került, először a székesegyház énekkarába, majd a városi zeneiskolába és 1907-ben a premontrei gimnáziumba. Énektanári oklevelét 1910-ben a Zeneakadémián szerezte meg, és 1916-ban a székesegyház karnagya lett.

Első nagymiséjét 1908-ban adta elő a király névnapjára. 1916-ig további kompozíciói: 3 nagyobb mise, 3 vesperás, 2 Ecce sacerdos, 5 Ave Maria, több graduálé, offertorium és motetta. Ezt a munkakört 1926-ig töltötte be, ekkor hívták meg civil tanártársakkal (Soltész Ernő tornatanár, Fejéregyházi László rajz- és művészettörténelem tanár) Gödöllőre a premontrei gimnáziumba. Miska bácsi távozása előtt búcsúztatásakor az énekkar „Mindenható Urunk” c. szerzeményét énekelte, aki érzékeny búcsút véve távozott.

Az 1932-33-as iskolaév idején komponálta Gödöllőn Lisieuxi Kis Szent Teréz tiszteletére írt „Missa VI.” c. nagymiséjét vegyes karra, orgona- és zenekari kísérettel, amelyet 1933 pünkösdkor adott elő az énekkar és zenekar az intézeti kápolnában.

Gödöllőn a Honvéd utcában lakott, és rövidesen meghatározója lett a városka zenei életének. Ifjúsági zenekört alakított, s jó hangú diákjait énekkarba szervezte, de törődött az ún. botfűlűekkel is, az énekkarban ők is hallathatták hangjukat.

Miska bácsi a gimnázium államosításáig (1948) volt tanárunk, ezután 64 éves korában nyugdíjba vonult. Mindaddig valamennyi évfolyam jól ismert énektanára volt.

Ő tanított meg bennünket az akkor és ma is ismert számos egyházi énekre, ezek nagy része a Szent vagy Uram (Zsasskovszky Énekkönyvként ismertük) és az Éneklő Egyház énekkönyvekben megtalálhatók. Mintegy 50 egyházi éneket, 160 népdalt (pl. Széles a Balaton vize), cserkész-dalokat (pl. Fiúk fel a fejfel) és francia énekeket (pl. Sur le pont d'Avignon) tanultunk meg az ő jóvoltából. Ezek a dalok bennünk éltek és ének most is, dúdoljuk örömeinkben vagy bánatunkban, ének-memoriterként. Áldott legyen szép emléke!

A fentiekből is kitűnik, hogy tehetséges és termékeny zeneszerző volt, költői vénával megáldva. Kis termete miatt óráin nehezen tudott fegyelmet tartani a nebulók között, nem egy alkalommal tanártárs segítségére volt szükség, hogy ráncba szedje a rendetlenkedőket. Nagyon jó szíve volt, szívesen szórakoztatott minket lyukas órákon vagy iskolai szünetek előtt saját maga által kitalált hosszú történetekkel, amelyek lekötötték a figyelmünket. Olyan szívesen hallgattuk, hogy a légyzűm-mögést is meg lehetett volna hallani. Ilyenkor a notórius csínytevők is figyelemmel hallgatták. Gyakran kértük: „tessék mesélni Tanár Úr”.

Emlékeztetőül betettük Elek Tibor róla készített rajzát, amelyet az 1. Emlékkönyvben is közöltünk.

Miska bácsi 1970-ben halt meg, a gödöllői temetőben nyugszik családi parcellában. Róla is elmondható, amit Horatius jóslott magáról: „Non omnis moriar...”-nem halok meg teljesen, emlékezni fog rám az utókor. Mi premontrei szenior öregdiákok Miska bácsira mindig emlékezünk a Szent Norbert összejöveteleik alkalmából, amikor himnuszát buzgón énekeltük.

Kovács János (1950)



(Pásztai Ottó nagyváradai öregdiák és Kovács Béla Kolos tanár úr adataival kiegészítette Mayer László és Polcz Iván, egykori tanítványai)

[Mayer László megjegyzése: Emlékezetes számomra Beethoven: Isten dicsősége c. műve, melynek első mondata így hangzik: Dicsőít Téged nagy égi Teremtő a mindenségnek szent dala. Ezt is Miska bácsi tanította be nekünk a kórusban.]

A NEVELÉS AZ ÉLET SZOLGÁLATA

Nagysikerű előadást szervezett a 7. és 8. osztály a szülők részére január 27-én. Híradásul álljon itt most erre a rendhagyó szülői értekezletre szóló meghívás, amelyet minden szülő megkapott, és január végén az érdeklődők zsúfolásig megtöltötték a felújított Fényi Ottó termet.

Honnan a gondolat?

A 2011-2012-es tanévben a veresi családos közösség szervezésében négy alkalommal jön előadást tartani egyházközségünkbe Uzsálné Pécsi Rita. Két alkalmon már túl vagyunk, és arra gondoltunk, hogy ez mást is érdekelhet. Akik ott voltunk, ilyen érzésekkel jöttünk el:

„Bizonyára más is érezte már úgy egy előadás, film, egyéb élmény után, hogy ez nagyszerű volt, sokat adott tartalmilag, érzelmileg, ezt mindenkinek át kéne élni, tudni kellene, kihagyhatatlan! Ilyen érzésekkel hallgattuk végig az első nap előadásait, pedig egy egész napon keresztül nem kényelmes a templom padjaiban ülni. Az előadó szinte egész nap ki sem tudott jönni a templomból, mert a szünetekben mindig akadt érdeklődő.”

Az előadások során egy „győztes” pedagógiát fedezhetünk föl, amire bátran rábízzhatjuk magunkat:

A győztes és a vesztes

*A győztesnek mindig van egy terve
a vesztesnek mindig van egy kifogása.*

*A győztes: „Engedd, hogy segítsék neked!”
a vesztes: „nem az én feladatom.”*

*A győztes minden problémára talál megoldást,
a vesztes minden megoldásban talál problémát.*

*A győztes összehasonlítja teljesítményét a céljaival,
a vesztes összehasonlítja teljesítményét a másikkal.*

*A győztes: „Ez nehéz, de nem lehetetlen”,
a vesztes: „ez lehetséges, de nehéz”.*

*A győztes mindig egy része a válasznak,
a vesztes mindig egy része a kérdésnek.*

(Ismeretlen szerző)

És ki az előadó? Álljon itt néhány sor róla:

Az oktatás szinte minden szintjén dolgoztam; óvodát, iskolát alapítottam és vezettem; egyetemen általános módszertant oktattam leendő tanároknak; tankönyvet, taneszközöket írtunk édesapámmal; művészetpedagógiából doktoráltam. Amatőr egyházi kórus karnagya is vagyok, a pécsi Bazilikában minden vasárnap reggel éneklünk. Jelenleg a felnőttképzésben dolgozom pedagógiai vezetőként, hitéleti képzéssel foglalkozom, közelebbről azzal, hogyan tanítsunk-neveljünk úgy, hogy ne csupán ismereteket, hanem életet alakító tudást és tapasztalatot adjunk át. Legkeményebb iskola a családom, ahol 4 gyereket nevelünk. Itt ugyanis nem lehet mellébeszélni, ez nem tanterem, vagy előadóterem, hanem maga az Élet. "A nevelés az Élet szolgálata" - ezt vallom, ennek módjait kutatom, keresem feleségként az önnevelésben, anyaként, tanárként és pedagógiai kutatóként is. Mindezt leghitelesebben és legelevenebben a Schönstatt nevelési mozgalom alapítójánál, Kentenich atyánál találtam meg. 15 éve tartozunk a Schönstatt családmozgalomhoz.

Január 27-én 5 órától Gödöllőn itt a premiben a minket érintő legaktuálisabb kérdésekről volt szó, a kamaszodó gyermek életfeladatairól, a nagy változásról. „A serdülőkor az az életkor, amelyik pattanásokkal kezdődik és szakállasan ér véget.”

A teljes előadássorozatról: „Azokat a kérdéseket igyekszünk megválaszolni – Joseph Kentenich pedagógiájának alapján – , amelyek hosszú távon befolyásolják a személyiség formálódását. Pl.: Mi is az érzelmi intelligencia, és miért fontos a fejlesztése? Hogyan nevelhető a kötődés és a döntésképeség, melynek sérülése már népbetegséggé vált? Férfias fiúk-nőies lányok nevelése – aktuális ez még? Hogyan motiváljunk, hogyan értékeljünk? Valóban épít a kritizálás? Mi az apa funkciója a gyermek életében a mai felbolydult szülői szereposztásban? – és számtalan hasonló, minden szülőt és nevelőt nap mint nap foglalkoztató feszítő kérdésekre kerül majd sor.”

Prehoda Éva, Sárdi Erzsébet, Seresné Ádám Csilla szervezők

Decemberi projekt nap

Idén is megrendeztük a karácsonyi ajándék-készítő projekt napot december 19-én, hétfőn. A foglalkozások reggel fél kilenckor kezdődtek. A délelőtt három turnusból állt, így a 26-féle lehetőségből ki-ki kedvére válogathatott három foglalkozást. A mézeskalács-készítéstől, üvegfestéstől kezdve a gyöngyfűzésen, textil karácsonyfadísz-készítésen át, a gyertyaöntésig és makraméig terjedt a repertoár. Így lehetőség nyílt mindenki számára, hogy saját kezűleg készített ajándékkal lepje meg szeretteit. Ennek érdekében még a fiúk is tút ragadtak, hogy könyvjelzőt hímezzenek, vagy csuhé angyalkát készítsenek. Az örömszerzés reménye mindenkit lázban tartott. Aki nem kézügyességét akarta latba vetni, annak is



akadtak érdekes lehetőségek.

Idén új színként jelent meg a palettán a karácsonyi népszokások, dalok műhelye. Az idegen kultúrákhoz, nyelvekhez való kapcsolódás még érdekesebbé tette ezeket a programokat. Hogyan ünneplik a karácsonyt az angolok, németek, oroszok, franciák és a spanyolok? Milyen dal csendül fel náluk ilyenkor? A napot a foglalkozáson tanult idegen nyelvű dalok előadása zárta. A projekt nap sikerességét bizonyítja a számtalanszor hallott kérdés: „Ugye jövőre is lesz ilyen nap?”

Dr. Lőrinczné Pálvölgyi Rita

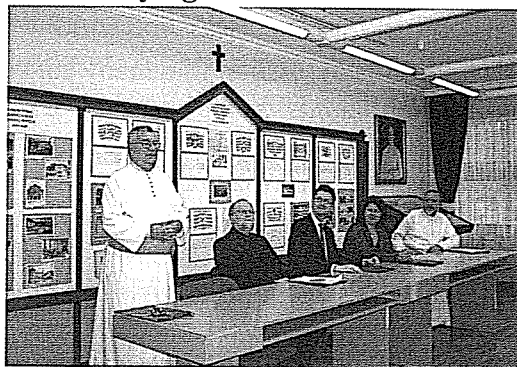


LISZT-VETÉLKEDŐ ÉS MOZART-MISE

– tanáraink és diákjaink közös zenei tevékenysége –

Már beszámoltunk a 2011-es Liszt-év előző tanévi eseményeiről iskolánkban. Az idei tanév őszi időszakára is jutott a megemlékező programokból. November 15-én a már előadott „Liszt és irodalom” összeállítást ismételték meg tanáraink és diákjaink Premontrei Esték keretében a megújult Fényi Ottó-terem megáldása és első ünnepi felavatása alkalmából.

November 11-13-a között különleges rendezvénynek adott helyet gimnáziumunk. Országos Liszt-vetélkedőt szerveztünk zeneművészeti szakközépiskolás (konzis) növendékek számára. 11 háromfős csapat nevezett a versenyre az ország öt különböző városából, és természetesen gimnáziumunk is indított versenyzőket. A kvízzjáték jellegű nagyszabású szóbeli vetélkedőn csapatunk kiválóan versenyzett, bronzérmes lett (Takács Flóra 9.a, Csujá Levente 12. c, Erőss Balázs 10.c). A háromnapos találkozón a vendégeknek lehetőségük volt találkozni és együtt énekelni egyházzenei szövegeinkkel, két hangversenyen is részt vehettek, amelyeket B épületi aulánkban rendeztünk meg (különlegességek Liszt férfikari műveiből: Szent Efrém Férfikar, valamint Liszt egyházzeneje zongorán: Horváth Benedek és Balogh P. Piusz zongoraestje), és vasárnap szentmisén énekeltek együtt a diákok gregorián énekeket és Liszt-motettákat a Fácán sori Plébániatemplomban. Igazán épületes, gazdag és tartalmas együttlét volt mindenki számára.



Másik nagy első félévi projektünk W. A. Mozart Koronázási miséjének előadása volt. Már több éve együtt dolgozunk a Gödöllői Szimfonikus Zenekarral (minden évben egy közös koncert). December 17-én telt házas hangversenyen csendült fel Mozart gyönyörű egyházzenei kompozíciója a Gödöllői Művészetek Házában. December 20-án is elénekeltük a mise néhány tételét.

Balogh P. Piusz O. Praem.